

Jordi Boada Valenti

Què puc dir d'en Joan Domènech i Moner

Vaig entrar a la fusteria del seu pare, Josep Domènech, l'any 1960, quan jo tenia 14 anys. Aleshores en Joan en tenia 17. Quan érem joves ell era un brillant estudiant i jo aprenia l'ofici de fuster. A mida que anaven passant els anys, vaig anar al seu casament, amb la Maria Teresa Coll, al bateig de la seva filla Anna, al casament d'ella i a la comunió de la Núria. Sempre m'he sentit part d'aquesta família.

En Joan em va fer entrar a l'Obreria de Santa Cristina i també al Club Marina Casinet. Sempre ha estat un honor fer coses al seu costat. Ha estat un home incansable, molt meticulós i que havies de vigilar perquè ell feia tota la feina. Quan es feien conferències, a part de concretar les visites, feia de taxista anant a buscar els conferenciants allà on calgués per a portar-los a Lloret. Ell personalment també muntava la sala per la conferència, entre d'altres tasques.

En Joan també organitzava les excursions. Primer de tot ell feia personalment el recorregut, ens donava un plànol a tots els que portàvem cotxes particulars, ens feia de guia quan no n'hi havia, buscava el restaurant, ens donava el menú, i estava sempre atent per si algú necessitava quelcom. I no parlo dels càrrecs que ha tingut, perquè en tots ells s'hi va deixar la pell i també la salut.

Jo sempre he sigut una mica crític amb ell, com ho vaig ser al seu temps amb el seu pare, perquè eren persones "massa bones", que miraven més pels altres que no pas per ells mateixos. En Joan ens ha deixat i la seva desaparició representa una gran pèrdua per la seva família, per Lloret, per Catalunya, per la Llengua, per la Cultura i per la Sardana.

No hi haurà ningú més com ell i Lloret, amb el seu Ajuntament al capdavant, potser no li farà tots els homenatges que es mereixeria. Jo sempre reclamaré un bust d'en Joan amb un llibre a la mà, posat a un parterre del passeig -davant del Casinet-, entitat de la qual en va ser president fins que ens va deixar.

Et donem les gràcies per tot el llegat que ens has deixat i et trobem a faltar.

Una forta abraçada allà on siguis, Joan.